

Τι σχέση μπορεί να έχουν «κοινωνικοί φορείς» όπως η ΕΥΠ, η αστυνομία και ο στρατός, κοινωνικά φαινόμενα και γεγονότα όπως η μηδενική ανοχή, η στρατιωτικοποίηση της καθημερινότητας και οι δολοφονίες μεταναστών στα θωρακισμένα ελληνικά σύνορα με το δημόσιο πανεπιστήμιο;

Φαινομενικά καμία. Ή μήπως όχι ?

Να ένα παράδειγμα:

Ο Χαράλαμπος Παπασωτηρίου, καθηγητής διεθνούς σχέσεων και στρατηγικών σπουδών στο Πάυτειο, πέρα από πολύ αγαπητός στους φοιτητές του (έχει χιούμορ λέει...), συμπυκνώνει όλα τα παραπάνω σκατά. Να το βιογραφικό του, που μοστράρει σε ιστοσελίδες διαφόρων εγχώριων think tank:



- Διευθυντής του μεταπτυχιακού στο τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών σπουδών στο Πάυτειο
- Πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου του Κέντρου Μελετών Ασφάλειας την περίοδο 11/4/2008 ως 23/2/2010. Το ΚΕΜΕΑ είναι το think tank του υπουργείου προστασίας του πολίτη, ενώ ευδεικτικά κάποια έργα του είναι: το «στρατηγικό σχέδιο ασφάλειας λειτουργίας της Αττικής Μετρό», η «οργάνωση των υπηρεσιών μετατάξεως και ασύλου στην Ελλάδα» και η «μελέτη για την ασφάλεια και επιτήρηση των χερσαίων συνόρων» για τις ανάγκες της αστυνομίας, ενώ έχει συνεργαστεί με τη CIA και άλλες μυστικές υπηρεσίες.
- Μέλος του επιστημονικού συμβουλίου του Ινστιτούτου Αμυντικών Αναλύσεων (think tank του υπουργείου εθνικής άμυνας)
- Μέλος του Ινστιτούτου Διεθνών Σχέσεων (που συνδέεται οργανικά με το Πάυτειο)
- Επιστημονικός συνεργάτης του Ινστιτούτου Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Καραμανλής (think tank της Νέας Δημοκρατίας)
- Διευθυντής της Εταιρίας Κοινωνικών και Οικονομικών Μελετών (υεοφιλελεύθερο Ινστιτούτο που προσφάτως διέκοψε τη λειτουργία του)
- Συνεργάτης της Σχολής Εθνικής Άμυνας (ακαδημαϊκή εκπαίδευση των μελών των ευόπλων δυνάμεων)

Μόνο που το παραπάνω βιογραφικό δεν αποτελεί εξαίρεση, αλλά μοιάζει με πολλά άλλα βιογραφικά ακαδημαϊκών. Οι ακαδημαϊκές δραστηριότητες διαφόρων καθηγητών είναι ευδεικτικές της λειτουργίας και του ρόλου του πανεπιστημίου σήμερα. Ο σχεδιασμός της μηδενικής ανοχής και η εδραίωση του ελέγχου και της ασφάλειας σε κάθε δημόσιο πεδίο, η αναδιάρθρωση της ελληνικής αστυνομίας, ο στρατηγικός σχεδιασμός της εξωτερικής πολιτικής του ελληνικού κράτους, η εγκληματικοποίηση και ποινικοποίηση κοινωνικών και πολιτικών συμπεριφορών και ομάδων είναι μερικές από τις αιχμές της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης του σχεδιασμού των οποίων έρχεται να καλύψει το πανεπιστήμιο. Με το αζημίωτο. Όταν δεν είναι το ίδιο ο επίσημος φορέας που αναλαμβάνει αυτό το έργο, τότε είναι τα διάφορα Ινστιτούτα και ερευνητικά κέντρα που στελεχώνονται από πανεπιστημιακούς. Κι αν τα παραπάνω αφορούν κυρίως τις «κοινωνικές επιστήμες», ένα εξίσου τρελό παυγγύρι έχει στηθεί γύρω από τις «τεχνολογικές» και «οικονομικές» σχολές.

Αυτή είναι, λοιπόν, μια βασική όψη του σημερινού «δημόσιου πανεπιστημίου». Γι αυτό, αν χρειάζεται κάτι πριν την γενικόλογη υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα του, αυτό θα ήταν μια ουσιαστική κριτική του περιεχομένου του. Γιατί οι φόβοι για το τι θα έρθει μετά την επίσημη ιδιωτικοποίηση του έχουν πάρει σάρκα και οστά εδώ και καιρό...

ΝΑ ΕΝΑ ΠΤΥΧΙΟ ΜΕ ΑΞΙΑ